

Overdosis 'Minnespiel' door kamerkoor Akkoord

Voor Kamerkoor 'Akkoord' is de liefde iets vanzelfsprekends. En dan niet de poezelzachte, of in-en-in tragische, nee, bruisend expressieve, overrompelende liefde die jong en oud overkomt. De grijs-bebaarde 'jongens' zingen even bevlogen als de jonkies van Akkoord. Ook het pianoduo Femke de Graaf en Sander Sittig kunnen er wat van. Zelden wordt er zo'n bak geluid over je heen geworpen als in de openingsliederen van Heinrich Hoffmann (1842-1902).

Het is echt 'van dik hout zaagt men planken'. De volle Aalmarktzaal wordt onthaald op een overdosis 'Minnespiel', die uitnodigt tot hossen, wat het voorwoord dan ook suggereert.

Het lijkt erop dat het vierhandig pianospel Akkoord oplicht tot bergen verzetten, tot roekeloze minnezang. Dat houdt je toch niet de hele avond vol? Maar dat hoeft gelukkig ook niet.

Want in Vondels Minne-euntes (1961) van Anthon van der Horst laat Akkoord horen dat het ook anders kan pronken en pralen. Elk beeldschoon deuntje heeft een eigen karakter in een

Valentijnsconcert door Kamerkoor 'Akkoord' o.l.v. Wim Dijkstra, m.m.v. Femke de Graaf en Sander Sittig (piano) en Rosalie Sloof (alt). Gehoord 12-2, Aalmarktzaal, Leiden.

eigen dansvorm. De meerstemmigheid komt hier uitstekend tot z'n recht. Zo splitst de koorzang in de Gagliarda 'Schoone leli' als zonnestralen uit elkaar die 'ieder op zijn eigen wijs' weer naar elkaar toe zingen.

'In de zee van mijn gemoet' schuren en schampen die stemsoorten verlekkerd, tot ze samsmelten in een weifelmoe-dige monotone lijn: 'Och, ik raek mijn vrijheit quijt'.

De duiven in de 'Sequens-Koridon' trekkebekken wellustig beweeglijk, waarop Akkoord voluit overtuigend zingt 'Wie kan de liefde scheiden van het leven'. Sopranen, alten, tenoren en bassen slepen elkaar stuwend mee in 'Tema met twee variaties-Hippomes', krijgen vleugels, vliegen de winden voorbij, en verbeelden heftig het 'Joffrentimmer' samen met Femke de Graaf.

Veel walsjes zijn de revue gepasseerd, maar Brahms toont ze in 'Lieslied Walzer' op

z'n aller mooist. 'Rede, Mädchen, allzu liebes' lijkt aanvankelijk voor een Duitse mannenzangvereniging (Liedertafel) geschreven te zijn, zo zelfbewust, met schwing soleren hier de mannen. Lichtgloeiend ontfermen de vrouwen zich over het 'Schone avondrood'. En dat 'kleines, hübsches Vögelein' dat springt en hupt olijk door de liefdestuin, of lekker plakkerig als het zich aangetrokken voelt tot 'die geniepige lijmsbok', zodat je Akkoord onder de elektriserende leiding van Wim Dijkstra in een paradijsje waant.

Elk liedje straalt zoals het gebekt is; in 'Es bebet das Gesträuche' hoor je alweer zo'n vogeltje bijna sensueel langs het struikgewas schurken.

De 'Leidsekoren- bekende', topsopraan Rosalie Sloof is op haar mooist in drie liederen uit Schumann's 'Frauenliebe und -Leben'. Een beetje minder vibrato zou haar zang innemender maken. De Graaf is hier een muzikaal meedenkende begeleider.

LIDY VAN DER SPEK